

ועוד, פלם נקראים ספות בשלמות, וכתוב סכת חסר, זה העולם התחתון שצריך באלו השבעה ימים קדושים לזון לשאר הממנים הגדולים של העמים, בשעה שהיא לוקחת שמחה בבעלה, ולא יקלקלו שמחתה, כדי שיתבלבלו (שיתעדרו) במזון ההוא, הקרבנות שלהם רבים יותר משאר ימים, כדי שיתעסקו בהם ולא יתערבו לבסוף בשמחה של ישראל. ומי היא שמחה של ישראל? זה יום שמיני עצרת.

ובא ראה, בעוד שאלו שאר הממנים שמחים ואוכלים במזון ההוא שמתקנים להם ישראל, הם מתקנים כסא לקב"ה מלמטה, ולהעלות אותו למעלה באלו המינים, ובשמחה, ובהלל, ולהקיר המזבח. אז היא עולה ולוקחת ברכות ושמחה בבעלה. ושאר חיות גדולות ממנות העמים, אוכלות ושוחקות ורומסות ונזונות. והיא נוטלת נפשות בענג למעלה, כמו שאמרנו. כיון שירדת, והיא לוקחת כל הברכות וכל הקדשות וכל הענוגים, וישראל כל אלו השבעה ימים היו מושכים אותה באלו המעשים שהם עושים ומקריבים לה, אז ירדת לה הקרב בבינה ולשמח אותם יום אחד. והיום ההוא הוא יום שמיני, משום שכל שבעה ימים אחרים אפה. ועל זה הוא שמיני, ושמונה ימים כאחד. ומפני זה נקרא עצרת - פנוס. מהכנסים פלם ביום זה. ונקרא שמיני, ואין שמיני אלא מתוך שבעה.

כתוב (איוב א) 'יהי שם ה' מבורך. מהו מבורך? (אלא הכל ידוע) אבל סוד אחד ידע אחד מחברנו, במדבר הראו לו בחלום, ושמו רבי יצחק

ותו, פלהו אקרון ספות בשלימו, וכתוב ספת חסר, דא עלמא תתאה, דבעא בהני שבעה יומין (דף קפ"ו ע"ב א) קדישין, למיזן לשאר ממנן רברבן דעמין, בעוד דאיהי נטלא חדוה בבעלה, ולא יקטרגון חדותא, בגין דיתערבבון (כ"א דיתעדרו) בההוא מזונא, קרבנין דלהון סגיאין יתיר משאר יומין, בגין דיתעסקון בהו, ולא יתערבון לבתר בחדוה דישראל. ומאן חדוה דישראל, דא יומא תמינאה דעצרת.

ותא חזי, בעוד דאינון שאר ממנן חדאן, ואכלין בההוא מזונא דמתקני לון ישראל. אינון מתקני כורסייא לקודשא בריה הוא מתתא, ולסלקא ליה לעילא, באינון זינין, ובחדוה, ובהלולא, ולאקפא מדבחא. כדן איהי סלקא, ונטלא ברפאן וחדוה בבעלה.

ושאר חיוון רברבן ממנן דעמין, אכלן ומדקן ורפסן ואתגנו. ואיהי נקטא נפשא בענוגין לעילא, כמה דאתמר. כיון דנחתא, ואיהי נקטא כל ברפאן וכל קדושין וכל ענוגין, וישראל כל הני שבעה יומין הוו משכין לה באינון עובדין דקא עבדין ומקרבין בהדיה, כדן נחתא לקרבא בבנהא, ולמחדי לון יומא חד, וההוא יומא איהו יומא תמינאה, בגין דכל שבעה יומין אחרנין בהדיה. ועל דא איהו תמינאה, ותמינא יומין פחדא. ובגין פה אקרי עצרת: פנישין. פנישין פלהו בהאי יומא. ואקרי שמיני, ולית שמיני אלא מגו שבעה.

כתוב (איוב א) 'יהי שם יי' מבורך. מאי מבורך. (אלא בלא דעו), אבל רזא חדא ידע חד מחברנא, במדברא אחזיאו ליה בחלמא, ורבי

יִצְחָק פִּפְתוֹרָא שְׁמִיה. מָאי מְבוֹרָךְ. שִׁירוּתָא קָשָׁה, וְסוֹפִיָּה רַךְ. מ"ב קָשָׁה, וְדִינָא אִיהוּ וְדָאִי. (ולבית בך) פְּגוּוֹנָא דָּא, יוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב, דְּהָא בְּאַרְבַּעִין וְתַרְיִן (וּבְרֹא דמ"ב) אֲתוּוֹן אֲתַבְרִי עַלְמָא, וְעַל דָּא אֲתַבְרִי בְּדִינָא. לְבַתָּר רַךְ, וְעַל דָּא תְּנִינֹן, כָּל שִׁירוּתִין קָשִׁין, וְסוֹפָא דְלַהוֹן רַכִּין. (ס"א דָּא כמ"ב וּבְרֹא דְאַרְבַּעִין וְתַרְיִן אֲתוּוֹן אֲתַבְרִי עַלְמָא וְעַל דָּא אֲתַבְרִי בְּדִינָא לְבַתָּר כִּךְ כְּגוּוֹנָא דָּא) בְּיוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב קָשָׁה בְּדִינָא. בְּיוֹמָא דְעֲצַרְתָּ רַךְ בְּחֻדְוָה.

תָּא חֲזִי, מָה בֵּין דִּינָא עַלְמָה, לְהֵאִי דִינָא. דִּינָא עַלְמָה שִׁירוּתָא וְסוֹפָא קָשָׁה, וְלִית מָאן דִּיקוּם בֵּיה, וְכָל מָה דְאֵזִיל אֲתַתְקַף, וּבַתָּר דְשִׁאֲרִי, לָא סְלִיק מְנִיָּה, עַד דְאֵכִיל וְשַׁעֲי כָּלָא, דְלָא אֲשַׁתָּאר כְּלוּם. אֲבָל דִּינָא אֲחֵרָא דְתַתָּא, שִׁירוּתָא קָשָׁה, וְכָל מָה דְאֵזִיל אֲתַחְלַשׁ, עַד דְנִהִיר אֲנִפִּין, כְּגוּוֹנָא (ס"א דָּא דִּינָא דִּינוּקָא) דְנִינוּקָא דְחֻלְשׁ חִילָהָא.

אִימְרִי אֲתַעַר דִּינָא דְלַעֲיֵלָא לְמִשְׁרֵי עַל עַלְמָא. בְּיוֹמָא דְטוֹפְנָא. וְעַל דָּא לָא אֲשַׁתָּאר כְּלוּם בְּעַלְמָא, כִּרְ הָהוּא תְּבוּתָא דְנַח, דְאִיהִי כְּגוּוֹנָא עַלְמָה, דְסָבִיל לְהָהוּא תּוּקָפָא. וְאִי לָאו דְזַמִּין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲשַׁתְּכַח בְּרַחֲמֵי עַל עַלְמָא, כָּל עַלְמָא אֲתַאבִּיד, דְכַתִּיב, (תהלים כט) יְי' לְמַבּוּל יִשָּׁב, וְעַל דָּא לָא שְׂרִיא דִינָא דְלַעֲיֵלָא עַל עַלְמָא, דְלָא יְכִיל עַלְמָא לְמַסְבֵּל לֵיה, אֲפִילוּ רִגְעָא חָדָא.

אֲדַהֲבִי הוּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּכִי וְחֲדִי. זְקַפּוּ עֵינִין, וְחַמּוּ חֲמֻשָּׁה מְאִינוּן פְּרוּשִׁים, דְהוּוּ אֲזִלִּי אֲבַתְרִיָּה, לְמַתְבַּע לֵיה. קָמוּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִכָּאן וּלְהַלָּאָה מָה שְׁמָךְ. אָמַר, נְהוּרָאִי סָבָא, בְּגִין דְנְהוּרָאִי אֲחֵרָא אִית גַּבְן. אֲזִלוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאִינוּן חֲבַרְיָא עַמִּיָּה תַּלְת

מִכְפַּתוֹר. מָהוּ מְבוֹרָךְ? רֵאשִׁיתוּ קָשָׁה וְסוֹפּוֹ רַךְ. מ"ב קָשָׁה, וְדִין הוּא וְדָאִי. (ואחר כך) פְּעִין זֶה יוֹם שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב, שְׁהֲרִי בְּאַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם (ובסוד מ"ב) אוֹתִיּוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם, וְעַל זֶה נִבְרָא בְּדִין. לְבַסוּף רַךְ. וְעַל זֶה לְמַדְנֹה, כָּל הַהֲתַחֲלוֹת קָשׁוֹת, וְסוֹף הַכָּל רַךְ. (זה מ"ב ובסוד של ארבעים ושנים אוֹתִיּוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם, וְעַל זֶה נִבְרָא בְּדִין לְבַסוּף כְּדָגְמַת זֶה) בְּיוֹם שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב קָשָׁה, בְּדִין. בְּיוֹם שֶׁל עֲצַרְתָּ רַךְ, בְּשִׁמְחָה.

בָּא וְרָאָה מָה בֵּין דִּין עֲלִיוֹן לְדִין זֶה. דִּין עֲלִיוֹן תַּחֲלָתוֹ וְסוֹפּוֹ קָשָׁה, וְאִין מִי שְׁיַעֲמַד בּוֹ, וְכָל מָה שְׁהוֹלֵךְ מִתְחַזֵּק, וְלְבַסוּף שְׁשׁוּרָה, לָא זֹז מִשָּׁם עַד שְׁמַכְלָה וּמְכַרִּית הַכָּל שְׁלֵא נִשְׁאָר כְּלוּם. אֲבָל דִּין אַחַר שְׁלַמְטָה, רֵאשִׁית קָשָׁה, וְכָל מָה שְׁהוֹלֵךְ - נַחֲלַשׁ, עַד שְׁמַאִיר פְּנִים, כְּדָגְמַת (זה דין של הנקבה) הַנְּקֵבָה שְׁנַחֲלַשׁ כַּחֲוָה.

מִמְרֵי הַתְּעוּרָר דִּין שְׁלַמְעֵלָה לְשִׁרוֹת עַל הָעוֹלָם? בְּיוֹם הַמַּבּוּל. וְעַל זֶה לָא נִשְׁאָר כְּלוּם בְּעוֹלָם חוּץ מִהַתְּכַה הַהִיא שֶׁל נַח, שְׁהִיא כְּדָגְמָא הָעֲלִיוֹן שְׁסָבְלָה לַכַּח הַדִּין הַהוּא. וְאֵלּוּלֵי שְׁהַזְמִין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנִמְצָא בְּרַחֲמִים עַל הָעוֹלָם, כָּל הָעוֹלָם הִיָּה נֶאֱבָד, שְׁפָתוּב (תהלים כט) ה' לְמַבּוּל יִשָּׁב. וְעַל זֶה לָא שׁוּרָה דִּין שְׁלַמְעֵלָה עַל הָעוֹלָם, שְׁלֵא יְכוּל הָעוֹלָם לְסָבֵל אוֹתוֹ אֲפִלוּ רִגַע אֶחָד.

בְּתוּךְ כִּךְ הִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בּוֹכָה וְשִׁמַּח. נִשְׁאוּ עֵינַיִם וְרֵאוּ חֲמֻשָּׁה מְאֵלָה הָאֲנָשִׁים הַפְּרוּשִׁים שְׁהִיוּ הוֹלְכִים אַחֲרָיו לְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ. עֲמַדוּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִכָּאן וְהַלָּאָה מָה שְׁמָךְ? אָמַר, נְהוּרָאִי סָבָא, מִשּׁוּם שְׁיֵשׁ נְהוּרָאִי אַחַר

מִלִּין, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,